

vide, at naar det er streng Vinter, komme Haverne umbertiden ind i Haverne og ødelægge Frukttræerne ved at gnave Barken af dem. Nu har man Tilladelse til efter denne Lov at fhyde dem ogsaa i Fredningstiden; men der er vedtaget en anden Bestemmelse i Lovforslaget, som forekommer mig at ville komme i Kollision med den nævnte Bestemmelse, nemlig dette, at Nattejagten er forbudt. Dersom man ikke maa fhyde Haver om Natten i Haverne, saar man ikke Lejlighed til at fhyde dem, thi om Dagen komme de der ikke; det er netop om Natten, naar Vinteren er streng, og Haren ikke kan skaffe sig Føde paa anden Maade, at den kommer ind i Haverne og ødelægger Frukttræerne. Dersom Nattejagten skal være forbudt, maa der en Bestemmelse ind i denne Paragraf, som siger, at denne Indskrænkning dog ikke skal gælde her. Der er ogsaa en anden Bestemmelse, som jeg ikke synes om; det er den, at man maa overdrage sin Jagtret til anden Mand for 15 Aar. Det forekommer mig ikke heldigt; thi dersom den Ejendom gaar over til en anden Mand, som er Sagtelser, er det meget kedeligt for ham, at han skal have denne Ejendom i disse Aar uden at maatte gaa paa Jagt. Jeg vilde hellere ønske, at det blev sat ned til 5 Aar, ja endog at det kun var aarevis, at en saadan Jagtret maatte overdrages til en anden Mand. Saa er der Bestemmelsen om Jagttegn. Det forekommer mig, at Jagt ikke er saa indbringende, at man skulde forlange, at Folk skulde tage Jagttegn og betale 10 R. derfor. Jeg mener, det er en Bestemmelse, som vi bør stryge. Der staar ganske vist, at Lodbøjerne have Lov til at gaa i deres egen Kommune uden Jagttegn; men der er mange andre i Kommunen, som ikke ere Lodbøjere. Jeg ved ikke, om de saa skulde løse Jagttegn. Det vilde dog være noget forunderligt, om de, dersom de fik Lov til at jage paa en anden Mand's Mark, saa skulde løse Jagttegn for at jage der. Eller dersom der nu er to Benner, som ere vante til at gaa lidt paa Jagt sammen en Gang imellem, snart i den ene Kommune og snart i den anden, saa forekommer det mig ogsaa at være en uheldig Bestemmelse, at de skulde løse Jagttegn for saaledes at gaa en enkelt Gang i en anden Kommune end den, hvor Jagttegnet er udtaget. Det maa vi se at saa strøget af Loven, ellers vil jeg ikke gaa med til at stemme for den.

Saa er der en Bestemmelse om Fredning af Agerhøns og Harer. Det har jeg altid været imod ved vore Love, at Fredningstiden for Agerhøns og Harer ikke har været den samme, og det er den heller ikke

efter dette Lovforslag. Det er jo nok en Selvfølge, det er noget, som jeg antager, at de fleste af os have en Mening om, at naar Jægerne gaa paa Jagt hen i November eller December, da de ikke maa fhyde Høns, de da alligevel, naar de ikke træffe andet, gerne tage en Høne med, thi saa er der ikke mange i Marken, og Arbejdet er forbi; maasse der er ikke nogen, der ser dem. Jeg finder det uheldigt at vedtage en saadan Bestemmelse, som vi paa Forhaand vide, ikke vil blive overholdt. Jeg mener ogsaa, at Haverne trænge til at fredes lige saa meget, lige saa lang Tid som Agerhøns. Jeg ser nu, at de i det andet Ting have forlangt Agerhønsjagten fra 1ste November, som den er nu, til 15de November. Jeg mener, det rigtigste vilde være at begynde Fredningstiden den 1ste December haade for Høns og Harer. Haverne tage fuldt saa meget af som Hønsene, saa jeg indser ikke, der er Grund til at gøre nogen Forskel i saa Henseende, og saa er der endda det med Hensyn til Agerhønsene, at naar der kommer en streng Vinter, er det egentlig ikke Jægeren, der er deres værste Fiende, men den strenge Vinter og Rovjaglene. Man har tidt lagt Mærke til, at et Aar har der været mange Agerhøns og det næste Aar ikke nær saa mange, og det er Vinteren, som har været Skyld deri. Jeg vilde altsaa finde det rigtig, at vi frebede Agerhøns og Harer samtidig.

Der er en Del af Jagtloven, som jeg for mit Vedkommende ikke kan være med til, og det er de strenge Straffebestemmelser. Jeg tror ikke, det er heldigt at indføre saadanne strenge Straffebestemmelser, som her foreslaas. Jeg mener, at de gældende Straffebestemmelser og Bøder, som man har paa laagt efter den gamle Lov, ere strenge nok. Man maa dog huske paa, at Wildtbestanden har man ikke saaledes Ejendomsret til som til sine Kreaturer og den Slags Ting. 3 Dag er Wildtet paa den enes Mark og i Morgen paa den andens, og den, paa hvis Mark det er, har Ejendomsret dertil, naar man kan være saa heldig at tage det. Jeg siger af den Grund, at det ikke er rigtig at sætte Bøderne saa højt; det er, som sagt, halvt fælles Ejendom, og man maa huske paa, at Jægerne i Virkeligheden ere fristede til at overtræde denne Lov og det af følgende Grunde. Naar Jægeren gaar paa sin Mark og fhyder et Stykke Wildt — han har maatte gaaet den hele Dag og er træt og mød — og det saa falder over paa Nabens Ejendom 2—3 Men fra Skellet, er det ikke hans længere, og han maa ikke tage det; men det er vist ikke mange Jægere, der ville lade det ligge saa nær ved, og jeg siger, at der